

บทที่ 2

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อนหน้าการเข้ามายของอารยธรรมจีนและอินเดีย

ก่อการศึกษาสนับก่อนประวัติศาสตร์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในสมัยที่บริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร เริ่มตั้งแต่หมู่บ้านแรกปรากฏตัวประมาณ 500,000 ปีมาแล้ว - ศตวรรษที่ 4 เมื่อมีผู้ชาวอาหรับอักขระลงบนแท่นหิน เราต้องอาศัยการขุดค้นของนักโบราณคดีและนักมนุษย์วิทยา จากชาติสักทักษะพัฒนา ๆ โครงกระดูก และเครื่องมือ เชื่อว่าใช้ที่พบ

จากการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ นับตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน พอกจะแบ่งแนวความคิดทางประวัติศาสตร์ได้สองทฤษฎี ซึ่งเป็นทฤษฎีที่แพร่หลาย ทั้งสองทฤษฎีนี้อาจเปลี่ยนแปลงไป ถ้ามีการขุดค้น และตั้งทฤษฎีใหม่ขึ้นมาอีก

ก. ทฤษฎีเก่า แบ่งยุคทางประวัติศาสตร์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้เป็น 4 ยุคย่อย ๆ โดยยึดหลักการวิวัฒนาการทางวัฒนธรรม แบ่งเป็น 4 ยุคย่อย ๆ ดังนี้คือ

1. ยุคหินเก่า 500,000 - 10,000 ปีมาแล้ว
2. ยุคหินกลาง 10,000 - 4,000 ปีมาแล้ว
3. ยุคหินใหม่ 4,000 - 2,000 ปีมาแล้ว
4. ยุคโลหะ 2,000 - 500 ปีมาแล้ว

บ. ทฤษฎีใหม่ ของ D.r. Solheim เนื่องมาจาก การขุดพบหลักฐานใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพิ่มขึ้น เช่นการขุดพบที่บ้านเชียง และการขุดพบเครื่องมือหินในที่ต่าง ๆ ดังนั้น D.r. Solheim ได้เสนอให้มีการแบ่งยุคประวัติศาสตร์ในภูมิภาคแบบนี้ เป็น 5 ยุค คือ

1. ยุคหิน 500,000 - 40,000 ปีมาแล้ว
2. ยุคไม้ 40,000 - 20,000 ปีมาแล้ว
3. ยุคผลึก 22,500 - 8,000 ปีมาแล้ว
4. ยุคการขยายตัวเริ่มพร้อมกับยุคที่ 3 แต่มาเจริญราوا 9,000 - 700 B.C.
5. ยุคแห่งการทำสังคมเริ่มราوا 500 - สมัยสังคมโอลด์ริงที่สอง

การศึกษาตามทฤษฎีเก่า

1. ยุคหินเก่า (Paleolithic Age)

เกิดขึ้นประมาณ 500,000 - 10,000 ปีมาแล้ว มนุษย์ที่พบมี

- มนุษย์ชวา (Pithecanthropus of Trinil)
- มนุษย์โซโล (Neanderthaloid of Solo)
- มนุษย์ว้าจัก (Proto Australoid of Wadjak)

ลักษณะของมนุษย์ที่พบ

มนุษย์ชวา บุคคลโดยศัลยแพทย์ชาวชออลันดา ชื่อเออแจน ดูบัวส์ (Eugene Dubois) เมื่อปี ค.ศ.1891 ที่ตำบลลิทารินิล (Trinil) บริเวณลุ่มแม่น้ำโซโล (Solo) ในภาคชวาภาคกลาง จากการบุดพื้นส่วนของร่างกายนำมาประกอบกับน้ำแข็ง นักมานุษยวิทยาได้จัดมนุษย์ชวา ที่บุคคลนี้คือมนุษย์วานร (Pithecanthropus) ซึ่งจัดเป็นบรรพบุรุษเริ่มแรกของมนุษย์ มีชีวิตอยู่ในยุคหน้าแร้งตอนต้น มนุษย์พวกนี้มีการขยายตัวจากชวาเข้าสู่อินโดจีนไปจนถึงภาคเหนือของประเทศไทย ที่พบในจีนมีวิวัฒนาการดีกว่าที่ชวาเล็กน้อย เรียกว่า มนุษย์บากกิ่ง อย่างไรก็ตามมนุษย์ชวานี้ยังไม่ถือว่าเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ถึงแม้ว่าจะสามารถทรงตัวอยู่บนขาทั้งสอง และมีลักษณะสำหรับเดิน แต่ยังไม่สามารถตั้งตรงได้ที่เดียว และยังมีขนาดมันสมองเล็กกว่ามันสมองลิงขนาดใหญ่เสียหน่อย มีส่วนสูงประมาณ 5 ฟุต 7 นิ้ว มีน้ำหนักตัวประมาณ 150 ปอนด์

มนุษย์โซโล บุคคลที่เมืองวันดอง (Ngandong) ในบริเวณลุ่มแม่น้ำโซโลในภาคชวาภาคกลาง มีชีวิตอยู่ในยุคหน้าแร้งตอนปลาย ลักษณะโครงกระดูกคล้ายมนุษย์วานร

แต่มีวิวัฒนาการเพิ่มขึ้น คือมีกระโหลกศีรษะที่บรรจุสมองใหญ่กว่าพากมนุษย์วนารมาก จึงทำให้ลักษณะกระโหลกคล้ายกับพากมนุษย์ปัจจุบันมากขึ้น อย่างไรก็ตามมนุษย์โซโลยังไม่เจริญถึงที่จะเป็นมนุษย์แท้หรือมนุษย์สมัยใหม่

มนุษย์ว้าจัก (Wadjak) คันพับกระดูกมนุษย์ประเกทันที่ชาวต้อนได้ คือเมืองว้าจัก (wadjak) การคันพับโครงกระดูกมนุษย์ประเกทันที่ ทำให้ทราบว่ามนุษย์พากนี้ มีลักษณะเป็นมนุษย์แท้ หรือมนุษย์สมัยใหม่ (คล้ายกับมนุษย์ปัจจุบัน) มีชีวิตอยู่ในยุคหน้าแข้งคงปัจจุบัน

การขุดพบมนุษย์ที่คล้ายกับมนุษย์ว้าจักคือโครงกระดูกมนุษย์เคล勒์ (Keiler Man) ในอสเตรเลีย ซึ่งกระโหลกศีรษะจัดอยู่ในพากออสเตรอลอยด์ (Australoid) ซึ่งเป็นมนุษย์พากแรกที่เข้าไปอาศัยอยู่ในอสเตรเลีย และพากชาวป่าของมาลัย และได้แพร่ขยายไปทั่วເອເຊີຍຕະວັນອອກເນື່ອງໄດ້ จัดว่าเป็นพากแรกที่มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ลักษณะของพากออสเตรอลอยด์คือกระโหลกศีรษะ ยาว แคบ ผิวคำ ผอมහິກ สูงเฉลี่ย 150 - 155 ซ.ม.

จากการพับมนุษย์เหล่านี้นักประวัติศาสตร์บางท่านสันนิษฐานว่ามนุษย์ชาวและมนุษย์ปักกิ่งเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์เฝ้าพันธุ์เมืองโกลล้อยด์ และถ้าเป็นความจริงตามนี้ ความเชื่อที่ว่าพากเมืองโกลล้อยด์อพยพเข้ามาสู่ເອເຊີຍຕະວັນອອກເນື່ອງໄດ້ต้องยกเลิกไป วัฒนธรรมของมนุษย์บุกหินเก่า

มีลักษณะความเจริญเหมือนกับวัฒนธรรมที่นกเก่าหัวโลก คือพากนี้ยังเป็นพากของธรรมชาติอยู่ คือ

1. อาหารด้วยการเก็บ พืชผัก และล่าสัตว์
2. อาศัยอยู่ตามถ้ำ
3. รู้จักใช้อาวุธหินขัดแบบหยาบ ๆ ทำให้มีคุณใช้เป็น เครื่องมือสับหรือตัด

2. บุกหินกลาง (Mesolithic Age)

คือสมัยที่มนุษย์เฝ่าต่าง ๆ มีการเคลื่อนย้ายเข้ามาสู่ເອເຊີຍຕະວັນອອກເນື່ອງໄດ້ มี 3 พาก

1. Australoid - Veddoid
2. Melanesoid
3. Negrito

ส่วนพวกรเเดดอย์ (Veddoid) เป็นชนรุ่นแรกเช่นเดียวกับพวกรอสเตรโลย์ค์ ในแต่บ่อเชี่ยตะวันออกเฉียงใต้ได้แก่พวกรล้าหลังทางภาคใต้ของเกาเซเลเบส, เกาเอองกานิ, เกาเมนตารี อุยู่ทางตะวันตกของเกาสมุมาตรา ในดินแดนอื่นคือพวกรเเดดอย์ค์ ในลังกาและภาคใต้ของอินเดีย ซึ่งเป็นผู้พันธุ์เวดโดยอิทธิพลสมอสเตรโลย์ค์

2. เมลานีซอยด์ (Melanesoid) เรียกว่าเมลานิเชีย ผิวดำกระหลากรสีเข้มๆ แสงแดดจะเป็นสีน้ำเงิน ตื้นๆ แต่เมลานินในผิวสัมผัสได้ชัดเจน ไม่เหมือนคนผิวขาว แต่เมลานินที่อยู่ในผิวจะถูกทำลายโดยแสงแดด ทำให้ผิวคล้ำลง สูงประมาณ 150-155 ซ.ม. ปัจจุบันเชื้อสายพวกนี้ไม่มีอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่มีอยู่มากตามหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก หมู่เกาะนิวเกิน และในออสเตรเลีย

3. พวงนิกริโต (Nigrito) สักขณะหน้าตาอยู่ในคราบภูเขา ผิวดำ ผมหยิก ตัวเล็ก เดี้ยวกว่าพวงกօสเตอร์ล้อย์ด สูงระหว่าง 145-150 ซ.ม. กระโหลกศีรษะกว้าง ปัจจุบันยังมีอยู่ในแหลมมาลายู มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน

- เช้มัง (Semang) ในเค้าท์, เปรค
 - ปังกัน (Pangan) ในกลันตัน
 - เอตาส (Adtas) ในพิลิปปินส์
 - เงาะ อย่างภาคใต้ของไทย

ວັດນາທຽບຮັນຂອງນຸ່ມບູຄທຶນກລາງ

ในยุคนี้คิดว่าເອົ້າຍະວັນອອກເນິ່ງໄດ້ມີມີ ຕ້ອມາຫຼຸດພບເກົ່າວ່ອມືອທິນກະເທະ
ໃນພມ່າ ສາວ ໄກຍ ໂດຍພບໂຄງກະຮູກມານຸ່ງຢືນປະເທດເດືອກກັບມານຸ່ງຢືນຂວາ ແລະມານຸ່ງຢືນ
ປັກກິ່ງ ພວກນີ້ພັນນາເກົ່າວ່ອມືອທິນກະເທະເອມາເປັນອາວຸຫ ແລະເກົ່າວ່ອມືອເກົ່າວ່ອມືອໃຊ້ໄດ້ຕີ
ກວ່າສົມຍິທິນເກົ່າ ວັດນໜ້າຮ່າມຄວາມເຈົ້າຢູ່ຕາມການສຶກຍາຄັ້ນຄວ້າວ່ອນນັກໂປຣະຄົດໄດ້ແຍກ
ວັດນໜ້າຮ່າມຄວາມເຈົ້າຢູ່ຕາມການສຶກຍາຄັ້ນຄວ້າວ່ອນນັກໂປຣະຄົດໄດ້ແຍກ

1. วัฒนธรรมหัวบินห์ (Hoabinh) พบร่องรอยที่ตำบลหัวบินห์ใกล้เมืองชานอย ปรากฏการทำเครื่องมือและอาวุธด้วยหินโดยขัตกรรมคิ่มให้เรียบและคมกันน์ พบรในประเทศไทย ในภาคเหนือและที่กาญจนบุรี หลวงพระบาง วัฒนธรรมหัวบินห์ไม่พบเครื่องปั้น ดินเผาและการปั้นลูกพิชเลย แสดงว่าเป็นพวกล่าสัตว์อย่างเดียว.

2. วัฒนธรรมบัค่อน (Bac Son) ในประเทศไทยเดิมหนึ่ง เป็นกลุ่มวัฒนธรรมที่ต่อจากหัวบินห์ เครื่องมือเครื่องใช้เป็นชิวน้ำสัน ใช้ก้อนหินและมาฝ่าซีก ขัดเฉพะ ทรงคิ่ม เครื่องมือบางอย่างทำด้วยกระดูกและเปลือกหอย มีเครื่องปั้นดินเผา呀ๆ ใช้ลวดลายเหมือนกระจาดหรือตะกร้าในเนื้อดิน พบรเมล็ดพืชบางอย่างซึ่งแสดงว่ามีการเพาะปลูก ในไทยพบรที่แม่น้ำองston กาญจนบุรี แสดงว่าการเกษตรกรรมเริ่มขึ้นในประเทศไทยก่อน

3. ยุคหินใหม่ (Neolithic Age) 2500 - 1500 - 500 B.C.

เป็นยุคที่มนุษย์ พากอินโดนีเซียหรืออสโตรเคนเชียน ได้เดินทางจากตอนใต้ของประเทศไทยเข้ามายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พากนี้จัดเป็นตัวแทนของมนุษย์ยุคหินใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แบ่งออกเป็นสองพวก

1. พากมาเลย์สมัยเก่า (Proto Malay)
2. พากมาเลย์สมัยใหม่ (Deutro Malay)

1. พากมาเลย์สมัยเก่า เป็นพากรุ่นแรกที่เดินทางเข้ามาและมีลักษณะของพากมงโกลเจือปนอยู่ ทั้งนี้ เพราะนักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่า เดิมอยู่ตอนใต้ของประเทศไทย เข้าสายของพากนี้ปัจจุบันได้แก่ พากยาถุน (Yakun) ในแหลมมาลาซู พาก Batak ในสุมาตรา และชาวกะไนแอง (Nias) พากโตจารา (Tojara) ในเชลลีบะส พากดาယัค (Dayak) ในบอร์เนียว พากนี้ตอนแรกเข้ามาอยู่ตามชายฝั่ง ต่อมาอพยพเข้าไปในตอนกลางของแผ่นดิน เพราะพากที่มาทิ้งหลังขับไล่

2. พากมาเลย์สมัยใหม่ พากนี้มาทิ้งหลังคล้ายกับพากแรก ขับไล่พากเก่าให้เข้าไปตอนใน ส่วนตนเองอยู่ตามชายฝั่งแทน ทำให้พากนี้มีอีกชื่อหนึ่งว่า Coastal Malay ได้แก่พากอินโดนีเซีย พลิปปินส์ มาเลเซียในปัจจุบัน

วัฒนธรรมของมนุษย์บุกพิทีใหม่

ลักษณะของมนุษย์บุกพิทีใหม่รู้จักทำการเพาะปลูก สร้างบ้านเรือนอยู่รวมกัน, เสียงสัตว์ นอกจากนี้ยังมีการผลิตเครื่องปั้นดินเผา ต่างไปจากยุคแรกซึ่งไม่มี

บุกพิทีใหม่ถือว่าเป็นการปฏิวัติทางเกษตรกรรมของมนุษย์ เป็นการเริ่มต้นของมนุษย์โดยเริ่มหันจากการล่าสัตว์มาเป็นการเพาะปลูก เสียงสัตว์ ทำอาหารประจำวันเผาถือเป็นความก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์บุกพิทีใหม่ การด้านการเพาะปลูกนั้นมนุษย์ในสมัยนี้ รู้จักปลูกข้าวเจ้า ข้าวฟ่าง ทำไร่เลื่อนลอย พรวนเดิน สร้างบ้านเรือนทำด้วยไม้และไม้ไผ่ สัตว์เลี้ยงประจำบ้านคือควายกับหมู นอกจากนั้นยังรู้จักนำเปลือกไม้มาประดิษฐ์เป็นเสื้อผ้า

ความเชื่อถือ เริ่มเชื่อในวิญญาณ ภูตผี ปีศาจต่าง ๆ เชื่อกันว่าพลังชีวิต หรือ วิญญาณมีอยู่ในธรรมชาติ และอยู่ในพืชผลที่เข้าปลูกนั้น พลังที่มีชีวิตอยู่ในไร่นาเป็นเทพเจ้าที่เรียกว่า “เจ้าแม่โพสพ” นอกจากนี้ยังรู้จักการทำหนдолพิธีต่าง ๆ มากมายตลอดจนมีข้อห้ามหลายอย่างที่จะต้องปฏิบัติในการเพาะปลูกและเก็บเกี่ยว เพื่อที่จะรักษาพลังชีวิตดังกล่าวไว้ ตัวอย่างเช่น ห้ามส่งเสียงดังในไร่นา การเก็บต้องใช้เครื่องมีขานดาดเล็กกำไว้ในเมือง เพื่อมิให้เทวดาประจำทุ่งนาเห็นไป

การเกษตรเป็นบ่อเกิดของวัฒนธรรมคือทำให้เกิดชุมชนที่ตั้งเป็นหลักแหล่ง เกิดประเพณีและธรรมเนียมของสังคมในหมู่บ้าน มีพระหรือนักบุญเป็นผู้นำทางศาสนา และสังคม ตลอดจนกฎระเบียบของรัฐที่ใช้ปฏิบัติ ซึ่งบรรดาสิ่งเหล่านี้จะถ่ายทอดให้กับชนรุ่นหลัง

ผลงานอีกอย่างหนึ่งของมนุษย์บุกพิทีใหม่ คือเก่องน้ำกินน้ำ ในสมัยนี้เครื่องมือหินขัดที่เป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมพิทีใหม่ คือขวนหินขัดรูปเหลี่บ และขวนพุดน่า ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับปัจจุบัน ที่เรียกเช่นนี้ก็ เพราะ ถือตัวมาใช้พุดบ่าไปไหนมาไหนได้ ในไทยเราพบมาก เรียกว่าขวนรามสูร คนพื้นเมืองถือเป็นเครื่องลงของบังหรือเป็นเครื่องนาโ积水าก

เครื่องปั้นดินเผา แสดงความสามารถในการตัดต่อ เพราะมีการทำเครื่องปั้นดินเผาเป็นรูปทรงต่าง ๆ หลายชนิด โดยเลียนแบบเครื่องสถาน และทำส่วนตัวประดับไว้ด้วย ส่วนมากเป็นลายเชือกตาม

ประเพณีของความเชื่อทางศาสนาในยุคหินใหม่ นี้คือการสร้างอนุสาวรีย์หินใหญ่ (Megalithic Monument) อนุสาวรีย์หินใหญ่จะมีลักษณะต่าง ๆ กัน บางที่มีการสร้างลวดลาย การสร้างอนุสาวรีย์นี้เพื่อปกป้องคนตาย หรือเป็นที่สิงสถิตย์ของผู้ตาย, หรือเป็นอนุสรณ์อุทิศให้ผู้ตาย พบร้าไว้ใน S.E.A. และหมู่เกาะปาซิฟิก ยุคหินใหม่สิ้นสุดลงเมื่อมนุษย์รู้จักนำโลหะมาใช้

4. ยุคโลหะ

มนุษย์ยุคโลหะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้แก่พากนบุชย์เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ที่อพยพจากทางเหนือเข้ามายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มี

1. พากอินโดนีเซีย ที่มาตั้งแต่สมัยหินใหม่ มาอยู่ในบริเวณแหลมมลายู หมู่เกาะอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์
2. พากajan เชื้อสาย Malayo Polynesian อยู่ในบริเวณตอนกลางและตอนใต้ของแคว้นอันดามัน
3. พากพูนันอยู่ตอนใต้จากเขตของพากajan
4. เวียดนามอยู่ในแคว้นดังเกี้ย
5. พากอญ อยู่ทางตอนใต้ของพม่า และบริเวณสุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา พากมอญบางพากเข้าไปอยู่ในแหลมมลายู
6. พาก Khmer (ขอม) เข้ามาอยู่ทางตอนแม่น้ำโขง
7. พาก Pyu (บรรพบุรุษของพม่า) มาที่หลังสุดเมื่อต้นคริสต์กากลอยู่ทางตอนลุ่มแม่น้ำอิร่าวดีและแม่น้ำสะโถง

วัฒนธรรมยุคโลหะ แบ่งเป็น 2 วัฒนธรรมคือ

1. วัฒนธรรมดองซอน (Dongson Culture)
2. วัฒนธรรมหินใหญ่ (Megalithic Culture)

1. วัฒนธรรมคงชอน คือชอนเป็นชื่อเมืองที่ตั้งอยู่บนฝั่งขวาของแม่น้ำชอง ในจังหวัดตันหัว (Thanhhoa) ในเวียดนามเหนือ วัฒนธรรมคงชอนนี้ได้บุคคลเครื่องมือ เครื่องใช้หล่ายอย่าง ศาสตราจารย์ ฟอน ไฮเน เกลเดิน (Von Hiene Geldern) เป็นผู้ตั้งชื่อ และมีความเห็นว่าวัฒนธรรมคงชอนนี้ได้รับอิทธิพลจากยุโรปและจีนในเวลาต่อมา

วัฒนธรรมนี้มีอายุระหว่าง 500 B.C-100 B.C (พ.ศ.1-5) เครื่องใช้ของวัฒนธรรมคงชอน

1. กลองมโหระทึกทำด้วยสำริด

2. พวงอาวุธที่ทำด้วยสำริด คือ ขวน, หอก, หัวลูกศร, คัมมิต, มีดสั้น, หัวสายรัดสำริด

3. ภาชนะต่างๆ ที่ทำด้วยสำริด เช่น แจกัน พาน หม้อ

4. รูปหล่อสัมฤทธิ์ เครื่องมือเครื่องใช้ทำด้วยเหล็ก

5. เครื่องปั้นดินเผา

6. เครื่องประดับทำด้วยสำริดหรือหิน

ผู้ที่สร้างวัฒนธรรมคงชอน

1. เป็นพากมาเลเซียใหม่ ได้แก่พากที่อยู่ในแหลมมลายู เชลเบส บอร์เนียว พลิปปินส์ หรือ Pareocean พาเรอีน พากในหมู่เกาะอินโดนีเซีย พม่า, อารกัน, มองซู, เกมรา, จำ

2. พากโลเหยะ (Lo-Yueh) ในอาณาจักร Nan Yueh เป็นบรรพบุรุษของ ขุน แล้วอาณาจักรน่านเหยะตกเป็นของจีโนยูบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแಡง

2. วัฒนธรรมกันไหย (Megalithic Culture) เมื่อนกันยุคหินใหม่ แต่มีวัฒนาการก้าวหน้ากว่ามากmany ที่สร้างขึ้นใหม่ไม่ใช่หิน, ไม่ใช่ไม้, หินศพก่อด้วยแท่งหิน และแผ่นหิน รูปหินจำหลักเป็นรูปปูนสำร์, เครื่องมือเครื่องใช้ทำด้วยสำริดหรือเหล็ก

สิ่งที่น่าสนใจของวัฒนธรรมหินใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ โภคหิน ที่เมืองเชียงของประเทศไทย พับโภคหินหรือหินหลายพันใบ ทำด้วยกระชากว่าสูงตั้งแต่ 3-10 ทุต ฐานหินใหญ่ที่สุดคือ 12 คนลงไปยืนได้อย่างสนับสนุน

พรุปความเห็นของนักประวัติศาสตร์ต่อวัฒนธรรมเชื้อชาติวันออกเนียงใต้

ก่อนอินเดียจะเข้ามาคือ

1. เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีวัฒนธรรมของคนเองและมีความเจริญพอสมควร ก่อนที่จะรับเอาวัฒนธรรมของอินเดียและอินเดียนเข้ามาผสมผสาน

2. การรับเอาวัฒนธรรมของจีนและอินเดีย โดยรู้จักเลือกสรรและดัดแปลง

ศาสตราจารย์ บอร์จ เซเค็ต ได้จำแนกวัฒนธรรมดังเดิมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อนรับอิทธิพลอินเดียคือ

1. ความเจริญทางด้านวัตถุ

- รู้จักปฏิกริยาการชลประทาน
- รู้จักเลี้ยงสัตว์ โดยจับสัตว์ป่ามาฝึกให้เชื่อง
- รู้จักทำเครื่องมือ (โลหะ) ใช้ให้เกิดประโยชน์
- มีความชำนาญในการเดินเรือ
- การทำผ้าเย็บจากเปลือกไม้ที่เรียกว่านาติก
- การสร้างบ้านเรือนแบบได้ถูนสูง

2. ทางด้านสังคม ให้ความสำคัญกับสตรี มีการสืบเชือสายทางฝ่ายหญิง รู้จักการปักครองง่ายๆ การปักครองมีวัฒนาการจากสังคม เรียกว่าระบบหมู่บ้านมีหัวหน้า ดำเนินการปักครองแต่ละบ้าน อาศัยพสำคัญคือการทำนา

3. ทางด้านศาสนา มีการนับถือวิญญาณ หรือปีศาจที่เรียกว่า Animism ซึ่งเชื่อกันว่าทุกสิ่งในธรรมชาติมีพลังชีวิตหรือวิญญาณแอบแฝงอยู่ มีการบูชาเจ้าแห่งแผ่นดิน คือแม่ธรณ์ เจ้าแห่งการกินข้าวแม่โพสพ นอกจากนี้มีการบูชาบรรพบุรุษคล้ายกันของจีน แต่ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เนี่ยมปลูกศาลไว้ที่สูง แต่ของจีนจะวางไว้กับพื้นดิน คงจะเป็นเพราะเกี่ยวข้องกับการบูชาภูเขา เชื่อถือว่ายอดเขาเป็นที่พำนัชของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือดินกับพื้น

ประเพณีการทำศพ ใช้วิธีฝังศพคนตายลงในคุ่มหรือโลงที่ทำด้วยหินแล้วฝังดิน

4. ทางด้านภาษา มีภาษาพูดของคนเอง ซึ่งแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น แต่ก็มีสังคมและเมืองกันคือค้าโ邑ค พากที่อยู่ตามบริเวณทະจะมีความเจริญทางด้านภาษามากกว่าพากที่อยู่ตอนใน

หลักฐานและทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับสมัยก่อนประวัติศาสตร์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

1. หลักฐานเกี่ยวกับเครื่องมือหิน พบร่องรอยของพืชต่างๆ เช่น ถั่ว พริกไทย กระเจ็บ แตงกวา ที่สำคัญมีอายุ 12,000 ปีมาแล้ว

2. หลักฐานที่เกี่ยวกับการเพาะปลูก พบร่องรอยของพืชต่างๆ เช่น ถั่ว พริกไทย กระเจ็บ แตงกวา ที่สำคัญมีอายุ 12,000 ปีมาแล้ว

3. หลักฐานเกี่ยวกับเครื่องมือสำหรับ พับเครื่องมือที่ทำด้วยส่วนตัว เช่น หมู่บ้านเนินนาขอนแก่น อายุ 5,000 ปี

การค้นพบที่บ้านเชียง

1. พบร่องรอยการทำผ้า คือเศษผ้าทำด้วยปอเนื้อหอยนางรม

2. เครื่องโลหะทำด้วยสำหรับ พับเครื่องมือที่ใช้

3. กากน้ำดินเผา

ซึ่งจากการขุดค้นนี้ได้ทราบว่า บ้านเชียงเป็นแหล่งโบราณคดี ซึ่งมีชนชาติ ได้เข้ามาอยู่ที่นี่มานานแล้ว มีความเจริญมากพอสมควร รู้จักการเพาะปลูกและการแบ่งงาน ออกเป็นช่างฝีมือต่างๆ นักประวัติศาสตร์ได้สรุปจากหลักฐานต่างๆ ที่ขุดพบนี้ว่า วัฒนธรรมของบ้านเชียงนั้นเก่าแก่กว่าอียิปต์และกรีก และที่เรื่องกันว่าเจื่อนเดียว เป็นแหล่งกำเนิดวัฒนธรรมเอเชีย จากหลักฐานบ้านเชียงที่ทำลายความเชื่อนี้ นอกจากนั้นบ้านเชียง ยังเป็นศูนย์การทำเนิดของศิลปะเผ่าน้ำเสียง ซึ่งเดิมเชื่อกันว่ามีการทำเนิดจากเจื่อนเมื่อ 4,000 ปีมาแล้ว

ดังนั้น ดร.Solheim จึงเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงทฤษฎีก่อนประวัติศาสตร์ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ใหม่ โดยให้แบ่งยุคทางประวัติศาสตร์ออกเป็น 5 ยุค คือ

1. บุคกที่ 1 บุคหิน เริ่ม 50,000 ปีมาแล้ว-40,000 ปีมาแล้ว ตัวอย่างของมนุษย์
บุคนี้คือมนุษย์ชา มนุษย์สมัยนี้เป็นทางของธรรมชาติ คือหาอาหารด้วยการล่าสัตว์และ
เก็บของป่ากิน รู้จักทำเครื่องมือหินหยาบๆ ความเป็นอยู่แยกกันเป็นครอบครัวเล็กๆ

บุคกที่ 2 บุคใน 42,000-20,000 ปีมาแล้ว มนุษย์รู้จักประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องใช้
ที่ทำด้วยไม้ ได้แก่ ชานุ ตะกร้า ปั่งดักสัตว์ และเชือก เพาะปลูกเรือนเอเชียตะวันออก-
เฉียงได้มีป่าไม้มาก

บุคกที่ 3 บุคผลิต 22,500-8,000 ปีมาแล้ว ลักษณะของมนุษย์บุคนี้คือ

- มนุษย์ผู้นี้กลัวภัยหนาแน่น
- เริ่มประดิษฐ์เครื่องมือหินขัด
- มีความรู้เกี่ยวกับการเกษตร คือรู้จักเลี้ยงสัตว์และเพาะปลูก
- เริ่มทำภาชนะดินเผา

บุคกที่ 4 บุคแห่งการขยายตัว

- มีการพัฒนาการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ เครื่องปั้นดินเผาออกไปอย่าง
กว้างขวาง

- เป็นระยะที่มีการเคลื่อนย้ายบ้านด้วย มีการย้ายของมนุษย์จากชายฝั่ง
ไปอยู่ตามภูเขา

- รู้จักบุคเรือเพื่อใช้ในการติดต่อ ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์
ตอนในและชายฝั่ง

- มีความรู้ในการเดินเรือ มีการเดินทางข้ามทะเล เช่นจากฝั่งตะวันออก
ของเวียดนามไปฟิลิปปินส์และฟิลิปปินส์ ไปเกาะอินโดนีเซีย เกาะในแปซิฟิก และเดินทาง
ไปถึงอินเดีย มาดาガ斯การ เผยแพร่รัตนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกไป

- รู้จักนำแร่ทองแดงมาใช้ และทำเครื่องมือสำริด

บุคกที่ 5 บุคแห่งการทำสังคม เริ่มราว 500 ปีมาแล้ว ชุมชนในเอเชียตะวัน-
ออกเฉียงใต้ขยายตัวใหญ่ขึ้น มีระบบการปกครองและสังคมที่ слับซับซ้อนมากขึ้น และ
รวมตัวเป็นอาณาจักร มีการขัดแย้งกันทำสังคมกัน

หลักฐานการติดต่อระหว่างอินเดียกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

มีหลักฐานที่พนบว่า เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้มีการติดต่อและรับรัฐธรรมอินเดีย ตือ⁽¹⁾

1. หลักฐานจากเอกสารเชิงตะวันออกเฉียงใต้เอง คือจารึกเกี่ยวกับอาณาจักรพูนัน และในแหล่งมลายูซึ่งเป็นภาษาสันสกฤต อายุประมาณคริสตศตวรรษที่ 3 และศตวรรษที่ 4 ตามลำดับ

2. หลักฐานจากโรมัน จาก Ptolomy นักภูมิศาสตร์ชาวโรมันได้เขียนหนังสือเรื่อง Geographia เมื่อ ค.ศ.165 ได้เขียนว่าดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นคาบสมุทรทอง (Golden Peninsula) สันนิษฐานว่า Ptolemy ได้เรื่องราวเหล่านี้จากฟื้นคืนเดียว

3. หลักฐานจากอินเดีย คือเรื่องราวนองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ปรากฏอยู่ในวรรณคดีของอินเดีย เช่น

มหาภารัตมายาณ (Ramayana) เป็นขึ้นรา 600 B.C. มีการกล่าวถึง Yava-Dvipa ยาวาทวีป แปลว่า เกาะเงินเกาะทอง นักประวัติศาสตร์ สันนิษฐานว่าหมายถึง เกาะชวาหรือสุมาตรา

นอกจากนี้ก็มีคำว่า Suwanadvipa = Golden Island และ Suvarnbhumi = Land of Gold แสดงให้เห็นว่ามีการติดต่อกันระหว่างอินเดียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

กัมภีร์อรรถศาสตร์ แต่งโดยพราหมณ์ มีเรื่องราการอพยพของชาวนินเดียมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในระยะแรกๆ ก่อนคริสตกาล

ขาดก เรื่องราวดีกว่ากับพุทธศาสนา เล่าเรื่องการเดินเรือมาเยือนบริเวณสุวรรณภูมิ กัมภีร์ปูราณะ คัมภีร์ของศาสนาพราหมณ์พูดถึงบริเวณ Malayadvipa และ Yavadvipa

นิเดสสา (Niddesa) เป็นจารึกภาษาบาลีพูดถึงชื่อสถานที่ต่างๆ สันนิษฐานว่าอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ชาริกพระเจ้าโภก พูดถึงการส่งสมณฑุตมาเยือนดินแดนสุวรรณภูมิ

4. หลักฐานของจัน มีหลักฐานเกี่ยวกับເອເນີຍຕະຫົວອອກເຈັ້ງໃຕ້ຕັ້ງແຕ່ 300 B.C. ທີ່ຈິນໃນສມයරາຊວງສໍ່ຂັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າມາຄອບຄອງບໍລິເວັດລຸ່ມແມ່ນ້າແດງພູດເກື່ອງກັບການຄ້ານາຍ . ໄນໄດ້ອ້າງດຶງການຕິດຕ່ອກກັບອິນເດີບແລະມີເຮືອງຮາວເກື່ອງກັບອານາຈັກພູນິນ (Funerary) ແລະອານາຈັກຈາມປາ (Champa) ນອກຈາກນັ້ນຍັງໄດ້ພູດດຶງອານາຈັກຂອງອິນເດີຍ ໃນເບີຕແລມມລາຍຸອົກ ວ່າຕັ້ງຂຶ້ນໃນຣາວຄຣີສຕໍຕະຫວຽນທີ່ 2

การเผยแพร่องค์กรนอกระบบในเอกสารประจำวันออกเฉียบได้

การติดต่อระหว่างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับอินเดียเน้นมีมานานตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 1-13 อารยธรรมก็เจริญมากขึ้น นักประวัติศาสตร์ได้ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับการเผยแพร่องค์ความรู้ของอารยธรรมอินเดียว่าไครกันแน่ที่เป็นผู้นำเอาอารยธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่

มี 3 สมมติฐานด้วยกัน คือ⁽²⁾

1. สมมุติฐานกษัตริยะ (*Kasatriya-hypotheses*) ผู้ที่เสนอคือ C.CBerg โดยนักวิจัย
ระบุเป็นผู้ที่ไม่เผยแพร่อารยธรรมเชื่อว่าได้เกิดมีเหตุการณ์รุนแรงขึ้นในอินเดีย และเป็น¹
เหตุให้นักกรอกอินเดียเข้ามาจับจองดินแดนในแอเซียตะวันออกเฉียงใต้เป็นอาณาจักรของ
อินเดีย เหตุการณ์รุนแรงในอินเดียคือการหนีภัยทางการเมืองเพราอาณาจักรถูกการบุก
เสียพากันออกนองประเทศ

เหตุการณ์รุนแรงนี้ก็คือ การที่พระเจ้าอโศกทำสังคามนยาจอำนาจไปตี ชาวகสิกราชภูมิที่แคร้นโหริสสา และนักคนตายเป็นจำนวนมาก ทำให้พวากษิร์ทบทหนนี กันเข้ามานในอาเซียตะวันออกเฉียงใต้

เหตุการณ์อึกอันหนึ่งคือการรุกรานของพวากุชาณะ (Kushana) พากเวร์อันจากเจน จนสามารถตั้งราชวงศ์ขึ้นปกครองอินเดีย สันนิษฐานว่าคงมีการอพยพของชาวอินเดียออกนอกประเทศ (แต่ยังไม่พบหลักฐานการอพยพครั้งนี้)

2. สมนติฐานเวสบะ (Vaisya Hypothesis) ผู้ที่เสนอคือ N.J. Krom รวมทั้ง George Coedes ได้สนับสนุนสมนติฐานนี้ ว่าการเผยแพร่องค์ความเชื่อในยุคโบราณ คือยุคพ่อค้าได้นำเอาวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่เพราการค้าต่อค้าขายนอง ชาวอินเดียกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ

- (1) ความต้องการทองคำจากดินแดนสุวรรณภูมิ
- (2) ความรู้ในการเดินเรือมีมากขึ้น โดยอาศัยลมมรสุม
- (3) พวกร่ำคำเหล่านี้เป็นพวกรที่นับถือพุทธศาสนาและไม่เชื่อในระบบบรรเทะซึ่งถ้าเป็นพวกรินคุจะมีความกลัวว่าบรรเทะของตนจะแบดเป็นล้านถ้าเดินทางไปปั่งดินแคนที่ห่างไกล

สำหรับสมมติฐานนี้จะมีผู้คิดถึงว่าพ่อค้าจะไม่รักนารถขั้นสูง เป็นไปไม่ได้ที่พ่อค้าจะนำอาวัณธรรมในราชสำนักมาเผยแพร่

3. สมมติฐานพราหมณ์หรือพระ (Brahm Hypothesis) ผู้เสนอคือ F.D.K. Bosch เชื่อว่า ผู้ที่ถ่ายทอดอารยธรรมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือพวกรที่มีความรู้ คือพวกราหมณ์ หรือพระ ทั้งนี้ เพราะวัฒนธรรมอินเดียที่มีอิทธิพลต่อเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีลักษณะเป็นวัฒนธรรมขั้นสูง

ทั้งสามสมมติฐานนี้คูณกันสมมติฐานที่ 3 น่าเป็นไปได้มากที่สุด เพราะ Bosch ได้วิจารณ์ว่าเกี่ยวกับสมมติฐานที่ (1) ถ้าบ้านกรอบเข้ามาเผยแพร่อารยธรรมอินเดียโดยการรุกราน แล้วจับจองเป็นอาณาจักร จะต้องมีจารึกของอินเดียและของคนพื้นเมือง ซึ่งไม่มีหลักฐานใดกล่าวถึงการจับจองอาณาจักรของอินเดีย

(2) ไม่ปรากฏมีพวกรถูกผสมลูกครึ่งอินเดียมารยาญถ้าพวกรับได้หนึ่งภัยมาจิงคงต้องมีการแต่งงานกับคนพื้นเมืองบ้าง

(3) ภาษา ปรากฏว่าคำศัพท์ต่างๆ ที่ภาษาอินโดเนเซียได้ยืมมาใช้นั้นเป็นภาษาสันสกฤตชั้นสูงโดยแท้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าภาษาสันสกฤตจะต้องมาจากกลุ่มคนที่มีความรู้คือพวกราหมณ์ถ้าเป็นพวกรที่หนีภัยมาจะต้องใช้ภาษาดรavidian (Dravidian) หรือภาษาอารยัน ส่วนสามมติฐานพ่อค้า Bosch ได้วิจารณ์ว่า

1. ถ้าอารยธรรมอินเดียเผยแพร่โดยพ่อค้าศูนย์กลางของอารยธรรมยังคง ควรอยู่ที่ฝั่งทะเล แต่หลักฐานที่พบ เช่น ในเกาะชวาสร้างท่าทางฝั่งทะเลมาก

2. พ่อค้าจะไม่เชี่ยวชาญในการยธรรมขั้นสูงจะชำนาญเฉพาะการค้าไม่รู้ทั้งนบประเพณีในราชสำนักและพิธีกรรมต่างๆ

อย่างไรก็ตามการเผยแพร่องค์ความรู้ในเดิมที่เป็นการกระทำของพวกราชทั้งนี้ หรือพระที่เดินทางมาแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่เชื่อว่าชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เดินทางไปยังอินเดียและนำอารยธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย จึงทำให้อารยธรรมแพร่ไปได้รวดเร็วและเจริญมาก เพราะเป็นการเผยแพร่โดยชนชาติเดียวกัน การที่ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เดินทางไปอินเดียเพื่อระดมความลึกซึ้งในพุทธศาสนา จากหลักฐานที่ปรากฏที่มหาวิทยาลัยนาลันดา (Nalanda) มีจารึกการบูรณะในสร้างกุฎีของกษัตริย์แห่งอาณาจักรศรีวิชัยในศตวรรษที่ 9 เพาะวัดนี้มีกิจกรรมทางศาสนา เช่น ประเพณีและพิธีกรรม รวมถึงการสอนภาษาบาลี ภาษาไทย และภาษาอินเดีย ตลอดจนการทำธุรกิจและค้าขาย ที่สำคัญที่สุดคือการสอนภาษาบาลี ที่เป็นภาษา官能ภาษาในอาณาจักรศรีวิชัย

สังคมอารยธรรมอินเดียที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้รับเอาเข้ามา

ศาสตราจารย์ George Coedes ได้สรุปลักษณะอารยธรรมที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้รับเข้ามามี 4 ประการที่สำคัญ คือ³

1. ทางค้านศาสนา ปัจจุบันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับหลักการของศาสนาพราหมณ์และพุทธ สำหรับหลักศาสนาที่มีความเชื่อที่ว่าศูนย์กลางของจักรวาล อยู่ที่พระพุทธรูปและมีการนับถือพระวิเศษ ที่มีอำนาจและเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ควบคู่กับพระศิวะ สำหรับหลักการของพุทธศาสนา ก็มีหลักในการดำเนินชีวิตจะได้ดูโดยละเอียดในบทต่อไป

2. ทางค้านการปกครอง

หลักเทวากษา ได้อาภิญญาอย่างตามคัมภีร์ในศาสนาพราหมณ์ในลักษณะต้นครรช์ คือกษัตริย์มีได้เป็นมนุษย์ธรรมชาติกแต่เป็นเทพเจ้าที่มานาจดิโนโลกมนุษย์จะปกครองได้ต้องได้รับอำนาจจากเทพเจ้าทั้งสาม คือ พระวิษณุ พระศิวะ และพระพุทธ นอกจากนั้นประชานธรรมดاجามของกษัตริย์ไม่ได้เพرهะไม่ใช่บุคคลธรรมดากลางหลักของเทวารช ทำให้กษัตริย์มีอำนาจมากเพรະฉันน์พิธีการต่างๆ ที่เกี่ยวกับองค์พระมหากษัตริย์จะเน้นที่ความใหญ่โตกะลังความศักดิ์สิทธิ์ตามไปด้วย คือการทำพิธีราชภัฏ เช่นในไทย และเขมร

ทางค้านกฎหมาย ชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับหลักการของกฎหมาย อินเดียมีเป็นแม่นบทของกฎหมาย คือกฎหมายพระมหานุธรรมศาสตร์ ที่อย่างจากกฎหมายตราสามดวงของไทยรัตน์เอามา เช่น สังคมของผู้พิพากษาตุลาการมีลักษณะอย่างไร สังคมและวิธีการวินิจฉัยคดีตามพระธรรมศาสตร์จะกระทำการเช่นใด

๓. ทางค้านอักษรศาสตร์ ได้แก่ภาษาบาลี สันสกฤต และวรรณคดีที่สำคัญของอินเดีย ภาษาและวรรณคดีที่ชาวເອເຊຍจะวันออกเสียงได้รับมาส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับศาสนา เช่น ภาษาสันสกฤต เป็นภาษาชั้นสูงที่พราหมณ์ใช้ภาษาบาลีเป็นภาษาที่ใช้ทางพุทธศาสนา

สำหรับภาษาสันสกฤตได้เข้ามามีอิทธิพลมากในເວົ້າຍຕະວັນອອກເນີຍໄດ້
ໃນສມัยໃນຮາມເຫັນ ອານາຈັກພູນນີ້ໄດ້ໃຊ້ภาษาสันสกฤตເປັນພາກພາບພາກ
ບາສີແລະສັນສົກຖຸທີ່ຢືນຄົງມີບກບາກຍູ້

วรรณคดี วรรณคดีที่ชาวເອເຊີຍຕະວັນອອກເນີຍໄດ້ຮັບເຄົາມາ ເຊັ່ນ ມຫາ-
ກາພີ້ ຮາມຍະນະ, ທີ່ມີອີກທີ່ພລດ່ວ່າวรรณคดີໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກເນີຍໄດ້ມາເພຣະໜ້າພື້ນເມືອງ
ໄດ້ສອກເສັກແນບໄປ ເຊັ່ນ ຮາມເກີຍຕົນບັນບາງໄທຍ່ ຂອງຄວາ ແລະຂອງພນໍາ ສໍາຫວັນวรรณคดີ
ກາງດ້ານພຸກຄະສານາ ໄດ້ແກ່ຫຼາດກະແພະໄຕປົງກາເປັນຂອງນິກາຍທຶນຍານ ໃນປະເທດໄທຍ
ກີໄດ້ແປລັກໜັງ 3 ແມວດ ໄດ້ແກ່ ພຣະສູງຕາ ພຣະວິນຍ ແລະພຣະອົກົດຮົມ

4. ทางด้านศิลปกรรม เป็นศิลปกรรมทางด้านศาสนาซึ่งแบ่งได้เป็นทางด้านปัจมีกรรมร่วมทั้งของพุทธและพระมหาณี คือการสร้างพระพุทธธูปและเทวรูป

งานด้านจิตกรรม รับภาพเขียนที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและวรรณคดี เช่นจิตรกรรมฝาผนังที่รักพระแก้วเรื่องราวด้วยวิชาการที่มีความลึกซึ้ง

งานด้านสถานปีกกรรม ทุกประเภทในอาเซียนจะดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ
ของสถานปีกกรรมจากอินเดียทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการนำเข้าเริ่มต้น

ข้อที่ควรรู้ คือ สักษณะการรับอภิญญาติของชาวເອເຍຕະວັນອອກເນື່ອໄດ້ນີ້ໄດ້ຮັບມາທຶນດໍ ຫາກູ້ຈັກຄົດແປງລົງແກ້ໄຂໃຫ້ເຂົາກັບຂອງເດີມທີ່ມີອຸ່ນແລະເລືອກຮັບແຕ່ສິ່ງກໍໄມ່ຢັດ ຕ່ອຄວາມຮູ້ສຶກແລະຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນເຖິງມັຈະຮັບນັບດີອຸ່ນຫາຕາມນາແລະດັກທີ່ພາກນົດ ແຕ່ກໍຍັງຄົງມີການນັບດີອຸ່ນຫາຕົວຢ່າງແບບເດີມປະປານອຸ່ນ ເຊັ່ນການນູ້ຫາແມ່ຮົາຜົນ ແມ່ໂພສພ ເປັນດັນທາງດ້ານການປັກຄອງເຊັ່ນກັນ ແມ່ຈະຮັບເອາດທັງເທົ່ານາເກຳທ່ານາໄທໃຫ້ສະບັບນັກໜ້າຕົວຢ່າງ ແລະຄວາມສັກດີສິ່ງທີ່ແຕ່ກໍຍັງມີສັກະນະການປັກຄອງແບບເດີມແກຣກອຸ່ນຫຼັບໄດ້ແກ່ສັກະນະການປັກຄອງແບບພ້ອກັນຄຸກແລະຢັ້ງອໝາຍາດໃຫ້ຮາຍກວ້າຮ້ອງທາງໆຕີລອງຮ້ອງກີ້າໄດ້ຕ້ວຍໃນອານາເຈກ

ฟุนก์ชันเดียวกันแม่จะรับอิทธิพลของอินเติมมาแต่ประเพณีที่ยกย่องสตรีเป็นผู้นำทำให้คงปฏิบัติอยู่ซึ่งเป็นประเพณีที่ไม่ปรากฏในอินเดีย ระบบวรณะก็เช่นกันเรามิรับ เพราะขัดกับความรู้สึกของคนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับทางด้านการใช้กฎหมาย แม่จะรับเอาหลักตัดสินคดีความตามพราหมณ์ธรรมศาสตร์ของอินเดียมิใช่เช่น อินโดนีเซีย แต่ก็มิใช่จะลอกเลียนแบบทุกอย่างหากแต่รัฐจักรอาภูมายอดatha (adat) ซึ่งเป็นจารีตประเพณีพื้นเมืองเป็นหลักในการปกครองและพิพากษาดีด้วย

ทางด้านอักษรศาสตร์ รับภาษาบาลี สันสกฤต และวรรณคดีถ้ารับโดยยึดของเก่าญี่ปุ่นคงจะพูดภาษาเดียวกันหมดแต่ในแต่ละประเทศมีภาษาพูดเป็นของตนเองซึ่งแตกต่างกันแต่มีภาษาบาลีและสันสกฤตเป็นอยู่ในภาษาของแต่ละประเทศทางด้านวรรณคดีของญี่ปุ่นนี้ก็รัฐจักรนำเข้าของอินเดียมาราบทะมานักวิจารณ์พื้นบ้านของเรา เช่นรามเกียรติในแต่ละประเทศจะแทรกกลักษณะการแต่งตัว อุปนิสัยใจคอตลดจนชีวิตความเป็นอยู่ที่เป็นแบบของคนพื้นเมืองประเทศนั้น ๆ เข้าไป

ทางด้านศิลปกรรม เห็นได้ชัดในการสร้างพระพุทธรูปในแต่ละประเทศในญี่ปุ่นนี้มีรูปลักษณะแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน มีลักษณะเหมือนกับชาวพื้นเมือง เช่นพระพุทธรูปของเขม่า พม่า ไทย รูปลักษณะจะไม่เหมือนกัน ส่วนการสร้างภาพนูนตามฝาผนังมีเนื้อหาเป็นวรรณคดีอินเดีย แต่ลวดลายเป็นแบบพื้นเมือง เช่นปูมีการรวมข้อมูลักษณะแข็งกระด้างปนอ่อนอาจนิดหนึ่ง ซึ่งไม่เคยมีในประเทศอินเดีย ทางด้านสถาปัตยกรรมเช่นกัน ลักษณะการก่อสร้างก็มิได้ลอกเลียนแบบทุกอย่าง คือลักษณะโดยทั่วไปของสถาปัตยกรรมอินเดียมีลักษณะมาจากธรรมชาติซึ่งมีภูเขาหิมาลัย ประกอบกับความเชื่อที่ว่าภูเขาหิมาลัยเป็นที่สักขิของพระผู้เป็นเจ้าทำให้ลักษณะการก่อสร้างในอินเดีย จะยึดถือยอดเขาพระสูเมรุเป็นหลักก็อ้วว่าเป็นที่สิงสถิตของพระผู้เป็นเจ้าเป็นศูนย์รวมของจักรวาลทำให้ลักษณะการก่อสร้างในอินเดียมีรูปร่างคล้ายภูเขา หุบสูงขึ้นเบื้องบน ซึ่งลักษณะการก่อสร้างแบบนี้ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับเอามาในสิงคโปร์ก่อสร้างทางศาสนา เช่น โบสถ์ วิหาร เทวสถาน เช่นในพม่า เนมาร แต่ก็แทรกลักษณะของพื้นเมืองไปด้วย

อิทธิพลของจันในເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕ

ເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕໄດ້ມີການຈົດຕ່ອງກັບຈົນຕັ້ງແທໃນສົມຍາຮາງວົງສັ້ນ ແຕ່ອີກີພລຂອງຈົນກາງດ້ານອາຍຫຽມເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕແທບຈະໄມ້ໄດ້ຮັບໄວ້ເລຍ ອີກີພລຂອງຈົນຈະອອກມາໃໝ່ປັກຄ້າແລກກາງຖຸຕົມມາກກວ່າ ຜົ່ງເນື່ອງນາຈາກການນັບຖືອີກີພລຈົນຈີ້ວ່າມີສົນນຸ່ມໃຫ້ຄົນຈົນອອກມາແສວງຫາຜູລປະໄຍ້ຮັນນອກປະເທດ⁴

ອີກີພລຂອງຈົນກາງດ້ານການເນື່ອງ

ພບທລກງານວ່າຈົນກັບເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕມີຄວາມສົມພັນທີກາງການເນື່ອງທີ່ມີເສັມອກາຄກັນຄືອັກພຣຕີຂອງຈົນຈະທຶກທັກເລາວ່າຕົນມີຮານະເໜີນອຸປະກອງຂອງດິນແດນເຫຼັດນີ້ແລະຈະເປັນຜູ້ຄຸມຄອງນຽວຄູ້ນໍາໄນເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕ⁵ ໂດຍກີ່ຜູ້ນໍາໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕຈະຕ້ອງກຳສິ່ງທ່ອງໄປ໌ນີ້ ຄືວ່າ

1. ອານາຈັກທຸກອານາຈັກໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕ ທ້າຕ້ອງການໄທຈືນຍອມຮັບຮານະຂອງທຸນຈະຕ້ອງສົ່ງເຄື່ອງຮາໜນຮັບພາກການໄປບໍ່ຮາໜສໍານັກຈົນຈີ້ງຈົນກຳຫັນດສັ່ງ 3 ປີ ຕ່ອຄວັງຈາກທລກງານຂອງຈົນໄດ້ຈົງກວ່າ ຈັກພຣຕີຂັ້ນຕະວັນອອກໄດ້ຮັບຄະແຫຼງໃນປີ ດ.ສ.132 ຈາກປະເທດ ພຊ-ພເສໂອ ຜົ່ງສັນນິຍົງຮານວ່າເປັນຫຸ້ອງອ່ານວ່າ ພອນ-ພົມພົບ ແລະທລກງານທີ່ປ່າກງົງຫັດຄືວ່າ ຜູ້ນັ້ນເປັນອານາຈັກທີ່ເປັນຜູ້ຮົ່ມສົ່ງນຽນພາກການໄປຈົນ

2. ເວລາມີການຝລັດເປັ້ນແພັນດິນຫຼົມການເປັ້ນກະຊົມໃໝ່ກິ່ງກັບຈົນໃນອານາຈັກໄດ້ກາງອານາຈັກດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງສົ່ງຖູດໄປແຈ້ງໄທຈັກພຣຕີຈົນທີ່ນັກກິ່ງ ທ່ານວ່າໄດ້ນີ້ກະຊົມໃໝ່ທີ່ເປັນປະນຸອຍ່າງສູງກັດວັດ ຈົນກີ່ຮັບອອງແລະຮັບຮູ້ດ້ວຍການໄທຕ່າງໆທີ່ທ່ານວ່າກຳລັງກະຊົມໃໝ່ແໜ່ງອານາຈັກນີ້ ມີອໍານາຈົນກັດຈະແສ່ງຫຼັງໂດຍໄທເກື່ອງເກີຍຮົມຍົດທີ່ແສ່ງອໍານາຈົນກັດຈະເປັນກະຊົມໃໝ່ແໜ່ງອານາຈັກເລັກຈິນກັດຈະໄຫ້ອອງພອບປະມາຍ

3. ເນື້ອຈັກພຣຕີຈົນສວຣຄຄ ອານາຈັກຕ່າງໆ ຕ້ອງຮັບການແລະສົ່ງເຄື່ອງໄປເກາະພົພແລະກ່າຍຄວາມຈົງກັກດີຕ່ອງກະຊົມໃໝ່ໃໝ່

4. ທ້າເກີດການຝຶກພິພາກກັນຮະຫວ່າງອານາຈັກຕ່າງໆ ໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກເສິ່ງໄຕ ຈົນຈະກຳຫັນນີ້ທີ່ເປັນຜູ້ພິພາກໜ້າກ່າວການໄກສ່ເກລີຍວາງຄຸນເປັນກຳຕັງຫຼອມນີ້ມາຍພາເຕືອນວ່າມີໃຫ້ຮັບກັນ

5. อิทธิพลทางการเมืองของจีนอยู่ในขอบเขตจำกัด กล่าวคือ จีนไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของอาณาจักรต่างๆ อาณาจักรเหล่านี้มีสิทธิปกครองตนเองได้ จีนพอใจกับการที่ได้รับบรรณาการตามกำหนด ซึ่งจีนถือว่าเป็นเกียรติภูมิ จีนมีความรู้สึกว่าประเทศตัวมั่นคงเมื่อคิดแผนได้อิทธิพลเหมือนรัวป้องกันให้กับจีน

อิทธิพลของจีนทางด้านเศรษฐกิจ

1. จีนเป็นตลาดการค้าใหญ่ เป็นศูนย์กลางการค้า จีนสามารถซื้อขายตามของอาณาจักรต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาณาจักรเหล่านี้ต้องการสินค้าจากจีน เป็นเครื่องปั้นดินเผา ผ้าไหม และน้ำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จีนจึงต้องบังคับให้ส่งบรรณาการก่อน จีนจึงจะติดต่อค้าขายด้วย เพราะฉะนั้นอาณาจักรต่างๆ จึงยอมส่งบรรณาการให้ จีน เพราะต้องการได้รับความสะดวกในการค้ากับจีนมากกว่าที่จะแสดงว่าอยู่ใต้อำนาจของจีนอย่างแท้จริง

2. เส้นทางการค้าขายนองจีนที่ค้าขายภายนอกประเทศมีอิทธิพลมาก กล่าวคือ อาณาจักรได้ตั้งอยู่ในเส้นทางการค้าของจีน อาณาจักรนี้จะรุ่งเรืองไปด้วยเส้นทางการค้าของจีนไปเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออกกลาง⁶ พ่อค้าจีนได้เลือกเส้นทางนักผ่านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผ่านลุ่มน้ำโขงและอิริวดี ผ่านอาณาจักรพูนันห้าให้อาณาจักรพูนันเจริญรุ่งเรืองและอาณาจักรคริวชัย ในภาคสุมาตรา ซึ่งติดต่อการค้าทางนักผ่านพูนันก็เริ่มเจริญขึ้น ต่อมาเมื่อจีนเปลี่ยนเส้นทางการค้าทางนักไม่ผ่านพูนัน มาเป็นการเดินเรือเพื่อเส้นทางนักภูเขาพวกรายชนบิดกัน พูนันก็เสื่อม คริวชัยเจริญขึ้นมาแทนที่ เพราะค้าขายกับจีนโดยตรงและเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนสินค้าจากอินเดีย อาหรับและเปอร์เซีย ทำให้ คริวชัยเจริญต่อมาคริวชัยเสื่อม เพราะพ่อค้าจีนออกมาก้าวหน้ากว่า ทำให้บริเวณชาวเจริญขึ้น ส่วนคริวชัยเสื่อมลง อิทธิพลของจีนทางด้านวัฒนธรรม

มีน้อยมากหรือแทบไม่มีเลย เมื่อเทียบกับอินเดีย วัฒนธรรมจีนจะเผยแพร่เฉพาะในคืนแคนที่จีนครองครอง คือเวียดนามอาณาจักรเดียนเท่านั้น เพราะจีนปกครองเวียดนามในฐานะประเทศราช และได้ใช้นโยบายลิโนชาติ (assimilation) กับอาณาจักรเวียดนาม แต่สำหรับอาณาจักรอื่นๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันเพียงแต่ส่งบรรณาการ

• เหตุผลที่วัฒนธรรมจีนไม่นิอิทธิพลต่อเอเชียตะวันออกเฉียงใต้พระรา?

1. ความล้าหลังในการเดินเรือของจีน ชาติอื่นๆ ได้ศึกษาในการเดินเรือตัวข่าย ก่อนหน้านี้จึงเป็นเวลานาน คือพากเพ้อค้าอาหารบ เปอร์เซีย พ่อค้าอินเดียได้เดินทางมาสืบ หมู่ภาษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยทางเรือและเข้าดินแดนใหญ่โดยทางบกอิทธิพลของ จีนทางวัฒนธรรมจึงมาไม่เหมือนกับวัฒนธรรมอินเดีย

2. ความไม่สนใจที่จะขยายอิทธิพลทางทะเลของจีนเชื่อว่าเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นภูมิภาคที่ขาดการค้าและอารยธรรมจีนให้พ้นจากต่างชาติอื่นๆ จีนมีความต้องการเพียงให้อะเชียตะวันออกเฉียงใต้ยอนรับในอำนาจของผู้ปกครองจีน โดยการส่งบรรณาการ กีพอ

3. ข้าราชการจีนจะควบคุมพากเพ้อค้าจีโนย่างใกล้ชิดในการเดินเรือตัวข่ายกับ ต่างประเทศ ผิดกับอินเดียซึ่งไม่มีการควบคุมพ่อค้าเดินทางออกนอกประเทศ พากเพ้อค้า มีอิสระที่จะเดินทางออกนอกประเทศแม้มีอินเดียจะมีความเชื่อเรื่องระบบวรรณะที่ว่าถ้า เดินทางไปต่างแดนมักล้วนจะตกเป็นทาสที่มีพากเพ้อค้าเดินทางมาตัวข่าย ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผิดกับจีนซึ่งไม่ส่งเสริม เพราะจะมีข้าราชการคอยควบคุมพาก เพ้อค้าจีโนย่างเข้มงวดรูบាលจีนเองก็ไม่ต้องการรายได้จากการค้าเพราฯ ได้ผลประโยชน์ จากเครื่องบรรณาการของอาณาจักรต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพียงพอแล้ว

4. ลักษณะความเชื่อถือของคนจีน คือลัทธินิยม ไม่ส่งเสริมและมีข้อห้ามให้ คนจีนเดินทางไปจากคุณแคนบารพบุญชูของคนอื่นเชื่อว่าจะทำให้คนจีนไม่กล้า เดินทางออกนอกประเทศผิดกับอินเดียซึ่งนับถือพุทธศาสนาและลัทธิชินดู ไม่ได้ห้าม คนอื่นเดียดเดินทางออกนอกประเทศ